

“Jedan je učitelj vaš”

*“Jedan je učitelj vaš—Krist, a svi ste vi braća.”
—Matej 23: 8*

GODINAMA SU VJETROVI svađe snažno udarali na svece po cijeloj zemlji; i kao rezultat toga, raspršeni su i podijeljeni u mnoge grupe i odjeljenja, suprotno izričitoj zapovijedi Učitelja kada je rekao: “Svi ste vi braća.” Vjerujemo da je došlo vrijeme da sva braća Istine prepoznaju da je duh podjela duh tjelesnosti.

Apostol Pavao je osudio crkvu u Korintu jer je pokazala sklonost odvajanju. Isto tako sada trebamo shvatiti da ne postoji biblijski izgovor za bilo koga tko je potpuno posvećen Gospodinu da bude odvojen u posebne skupine ili klike i da inzistira na posebnim testovima vjere i zajedništva koji nisu odobreni u Bibliji.

Uvjereni smo da odgovornost za mnoga odvajanja i podjele među svecima treba prebaciti na onoga kome pripada, a to je Sotona Đavao. Sotona je oduvijek bio veliki neprijatelj crkve, i bez sumnje on sada vjeruje da je postigao veliku pobjedu nad Gospodnjim narodom time što je bio uspješan u nametanju duha rivalstva, sumnje, zavisti i podjela.

JEDINSTVO SVETOG PISMA

Ovdje ćemo ukratko izložiti ono za što vjerujemo da je široka biblijska osnova za jedinstvo među Gospodi-

novim narodom—i s čime smo uvjereni da se svi pravi kršćani slažu. Politika časopisa Svanuće (The Dawn) provodit će se u strogom skladu s ovom biblijskom osnovom jedinstva kako je navedeno. Neposredno prije nego što je Isus proslavljen, uputio je iskrenu molbu svom Nebeskom Ocu, u kojoj je tražio potrebnu božansku milost kako bi omogućio potpuno jedinstvo srca i namjere među njegovim sljedbenicima.—Ivan 17: 11-26

Gledajući povijest Evanđeoskog doba, moglo bi se isprva činiti da je ova nadahnuta molitva ostala bez odgovora; ali nije tako. Bog je oduvijek imao pojedinačne predstavnike na zemlji koji su bili u punom skladu srca i jedinstvu s njim i s njegovim ljubljenim Sinom, Kristom Isusom, koji je glava crkve.

Stotine podjela zastupljenih u mnogim vjeroispovijestima koje su se dugo skrivale pod Kristovim imenom, kao i modernija pojava frakcija među onima koji ispovijedaju vjeru u sadašnju istinu, ne predstavljaju nužno podjele duha u pravoj crkvi. (2.Petrova 1: 12) Prije su to uglavnom podjele na svjetovnim razinama, općenito uzrokovane od strane onih koji su sebično nastojali uspostaviti složene organizacije i “kanale,” odvojene ili izvan tog jednostavnog uređenja za crkvu koje je tako jasno navedeno u Riječi Gospodnjoj.

Iako bi bilo glupo gubljenje vremena pokušavati spojiti različite frakcije ili organizacije koje sada postoje među svetima, ipak to ne umanjuje odgovornost svakoga od nas da radimo na tom istinskom jedinstvu duha i zajedništva za koje je Krist tako usrdno molio.

JEDINSTVO, A NE KONFEDERACIJA

Biblijsko jedinstvo duha među različitim skupinama posvećene braće ne bi se trebalo smatrati “federacijom” kao što neki pogrešno sugeriraju. Ujedinjavanje različitih

skupina i frakcija kao takvih nedvojbeno bi predstavljalo nebiblijsko savezništvo, ali poticanje pojedinačnih kršćana posvuda da priznaju Krista samo kao svoju Glavu i da se ujedine u skladu s duhom Kristove molitve za duhovno jedinstvo, sasvim sigurno naišlo bi na božansko odobravanje i blagoslov.

Nijedan pravi kršćanin ne bi trebao željeti inzistirati na promicanju svjetovnog duha zagovarajući da se svaka od različitih skupina drži podalje i sebično traži zajedništvo i služenje, potpuno neovisno o svojoj drugoj posvećenoj braći naše jedine prave Glave. Pravo kršćansko jedinstvo može biti moguće samo dok je Krist priznat kao jedina glava nad svim svojim narodom i dokle god se Kristova otkupna žrtva smatra pravim temeljem kršćanske vjere i nade: "Nitko ne može postaviti drugoga [biblijskog] temelja."—1.Korinćanima 3: 11

To također moraju prepoznati sva braća na kraju ovog doba u kojem je Gospodin otkrio svom narodu ljepote svog božanskog plana otkupljenja kroz Krista, po kojem i crkva i svijet trebaju primiti u Božje vrijeme blagoslove života vječna. Vjerujemo da će velike, ali jednostavne temeljne istine božanskog plana, koje su nam svima obznanjene, rado prepoznati svi Istraživači Biblije, uz samu otkupninu, kao nužnu osnovu za istinsko kršćansko zajedništvo i službu u ovom vremenu.

Mogu postojati detalji tumačenja koji se tiču ispunjenja proročanstva ili drugih stvari od manjeg značaja, na temelju kojih su neki od nas možda došli do drugačijih zaključaka; ali ne postoji biblijski autoritet koji bi stvari ove vrste učinio testom kršćanskog zajedništva.

ORGANIZACIJA

Gledajući unatrag kroz povijest Evandeoskog doba, postaje očito da su mnoge podjele među svecima izazvane nebiblijskim nastojanjem određenih vođa da “nametnu” crkvi neki projekt organizacije koju Božja Riječ nije odobrila. Pažljivo čitanje novozavjetne povijesti u vezi s organizacijom rane Crkve otkriva ovu najvažniju činjenicu—da je svaka zajednica Gospodinovih učenika u to vrijeme bila potpuno neovisna o svakoj drugoj zajednici; i da nije postojala nikakva središnja organizacija, grupa ili odbor na koji su te neovisne zajednice trebale gledati kao na svoje sjedište u bilo kojem smislu riječi.

Čak ni među samim apostolima nije bila priznata središnja vlast. Apostol Pavao je, na primjer, nakon svog obraćenja nastavio s propovijedanjem bez ikakve komunikacije s drugim apostolima o svojim aktivnostima. On kaže: “Ne posavjetovah se s tijelom i krvlju i ne uzidoh u Jeruzalem k onima koji bijahu apostoli prije mene.” Kasnije je razgovarao s Petrom: “Od apostola ne vidjeh nikoga drugog osim Jakova.” (Galaćanima 1: 16-19) Dok je Pavao išao propovijedati, nije bio likom poznat crkvama Judeje koje su bile u Kristu, nego su “samo čule: ‘Negdašnji naš progonitelj sada navješćuje vjeru koju je nekoć pustošio.’”—vss. 22-24

Iako Rana Crkva nije imala središnju organizaciju, niti glavu osim nevidljivog Krista, ipak je organizacija raznih neovisnih zajednica svetaca tamo bila jednako učinkovita koliko i jednostavna—različite starješine birani su prema biblijskom načinu glasovanja—ispruženom rukom.—Vidi Djela apostolska 14: 23, Young’s Literal Translation

Naše je uvjerenje da se pravo kršćansko jedinstvo može postići samo tamo gdje prevladava ova jednostavna apostolska metoda. U skladu s ovim uvjerenjem, želimo da

se zna da ustaljena politika ovog časopisa počiva na ovoj biblijskoj osnovi. Priznajmo samo Krista kao svoju Glavu, što znači da niti jedna organizacija, grupa ili odbor, izvan vaše vlastite zajednice, ne bi trebali biti priznati kao autoritet ili “sjedište” vaše zajednice.

U traženju zajedništva s drugima “dragocjene vjere” nije naša svrha utvrditi s kim oni možda surađuju u služenju. Prije ćemo rado prihvatiti u naše zajedništvo sve one vjernike u Božji veliki plan koji žele uzvisiti Kristov križ i priznaju samo Isusa kao svoju Glavu.

Mišljenja smo da je Isus, kada je molio za jedinstvo među svojom braćom, molio za to jedinstvo duha koje bi trebalo postojati u svakoj lokalnoj zajednici svetih. On nije molio za složenu, vidljivu, ljudski osmišljenu organizaciju koja bi kao središnjica kontrolirala sve lokalne crkve u pitanjima vjere i djela. Nigdje u Novom zavjetu nema naznaka da Bog očekuje da različite zajednice njegova naroda budu ujedinjene u isključivoj potpori nekog središnjeg odbora ili organizacije.

Naprotiv, Sveto pismo jasno pokazuje da su oni koji inzistiraju na priznavanju vanjskog utjecaja u Crkvi krivi za rađanje duha “tjelesnosti”. Ako je tjelesni duh potaknuo neke u ranoj Crkvi da kažu: “Ja sam Pavlov” ili “Ja sam Apolonov”, to je zasigurno još uvijek bio duh tjelesnosti svakoga tko je govorio, bilo riječju ili djelom, da se ne mogu prihvatiti ili priznati bilo koji posvećeni kršćani koji nisu povezani s određenom skupinom ili organizacijom, i koji s njima nisu vezani određenim sustavom privatnog tumačenja kojeg su nebiblijski postavili kao test zajedništva.—1.Korinćanima 3: 1-6

SURADNJA, A NE ROPSTVO

Iznoseći gornji obris onoga za što vjerujemo da je pravi temelj kršćanskog zajedništva koje se može postići samo potpunim priznavanjem Krista, kao Glave, i stalnim podržavanjem suverenih prava mjesne Crkve, ne želimo biti shvaćeni kao suprotnost u bilo kojoj mjeri srdačnoj suradnji s bilo kojom od raznih pomoćnih organizacija za širenje Istine koje djeluju na biblijskom polju.

Radije nastojimo naglasiti činjenicu da, kao pomoćna organizacija, vjerujemo da je nebiblijsko i tjelesno biti toliko posvećen jedinstvu s bilo kojom skupinom ili utjecajem da bi bilo tko bio spriječen u prepoznavanju i pomaganju dobrog djela kojeg su postigla druga braća vjerujući u te iste istine.

U potpunosti uviđamo da za postizanje učinkovitog općeg predstavljanja evanđeoske poruke, koja poziva na suradnju među svom braćom, nitko ne može biti potpuno izoliran od svoje braće u drugim dijelovima oblasti. Na primjer, bilo bi vrlo neučinkovito i skupo da svaka mjesna crkva izdaje vlastitu literaturu za širenje Istine. Daleko je jeftinije pripremiti ga i poslati s nekog središnjeg mjesta. Ali također tvrdimo da bi bilo vrlo nerazborito, kao i nebiblijski, inzistirati na tome da se samo jednom određenom odboru ili organizaciji da ekskluzivno pravo objavljivanja, čime isti postaje "jedan i jedini" kanal.

Naša je politika dati svakom pojedincu u bilo kojoj crkvi punu slobodu u pogledu literature o Istini koju bi željeli koristiti u svom služenju i dopustiti im da budu slobodni surađivati s bilo kojom od raznih uslužnih organizacija koje možda rade na općem izdavaštvu radi širenja Istine. Interes i molitve izdavača Svanuća idu u korist svih svetih posvuda koji na bilo koji način nastoje uzvisiti Kristov križ i objaviti radosnu vijest o kraljevstvu.

USLUŽNE ORGANIZACIJE

Kao što je gore navedeno, ovaj časopis drži da je jedina crkvena organizacija kojoj Bog priznaje posebno pravo na vlastitom teritoriju mjesna crkva. Novi zavjet otkriva da su samo takve organizacije bile priznate u apostolska vremena, i samo su one počašćene u Svetom pismu nazivajući se “crkvom Božjom”.—1.Korinćanima 1: 2

Uslužne organizacije stoga se moraju smatrati u najboljem slučaju pukim pomoćnim sredstvima—poslovnim sredstvima, pomoću kojih se može omogućiti ekonomičnije, učinkovitije i općenitije širenje Evanđelja. Ali ne postoji biblijski autoritet koji bi odobrio misao da se bilo koja takva organizacija treba smatrati isključivim kanalom služenja crkvi.

Vjerujemo da je apostol Pavao izrazio ispravno kršćansko načelo u vezi sa suradničkom službom kada je rekao o jednoj obitelji u Korintu koja je postala aktivna u službi braći: “Sve vaše neka bude u ljubavi! Zaklinjem vas, braćo—znate dom Stefanin, da je prvina Ahaje i da se posvetiše posluživanju svetih—da se i vi pokoravate takvima i svakomu tko surađuje i trudi se.”—I Korinćanima 16: 14-16, The Emphatic Diaglott

Toliko toga treba učiniti u služenju braći i obznajivanju radosne vijesti drugima da se čini da nema potrebe za suparništvom među Božjim narodom, pa stoga želimo ohrabriti i surađivati sa svima koji se, kao što apostol izjavljuje, “posvetiše posluživanju svetih”.

SVI SU POZVANI NA SURADNJU

Ovdje smo nastojali ukratko izložiti ono što smatramo biblijskom osnovom kršćanskog jedinstva; i vjerujemo da su na toj osnovi organizirane mnoge zajednice Božjeg naroda. Na toj istoj osnovi upućujemo vam poziv da surađujete i podupirete ovaj i sve slične napore za

širenje radosne vijesti o dolazećem kraljevstvu “dok je dan”—Ivan 9: 4

Iako je istina da su pojedini kršćani kroz čitavo doba bili ujedinjeni s Kristom, i stoga u duhu ujedinjeni jedni s drugima bez obzira na njihovo sektaško okruženje, ipak može biti da će kao odgovor na nadahnutu Isusovu molitvu, Nebeski Otac sada dopustiti svim njegovim svecima kao crkvi, prije nego što se konačno okupe u domu, da budu pobjednici po pitanju jedinstva kao i u svakom drugom pogledu. Ali bez obzira na to u kojoj mjeri ovaj pravi temelj jedinstva i zajedništva trenutno mogu prepoznati različite mjesne zajednice svetaca, uvjereni smo da je naša dužnost raditi prema cilju takvog ideala, za koji se Krist molio, a ne poticati tjelesni duh podjela.

U vrijeme žetve tisuće Gospodinovih ljudi primilo je spoznaju o Istini i izašlo iz ropstva. Ali kako bi svaki pojedini svetac u posljednjim danima doba mogao u potpunosti prepoznati nužnost jedinstva s Kristom i ovisnosti o Kristu kao jedinoj Glavi, bilo je potrebno da crkva bude podvrgnuta vatrenim kušnjama koje su je napale.

Pa ipak, ako kroz ova iskustva nismo naučili ništa više od toga da je Krist naša Glava i da nijedno ljudsko oruđe, bilo pojedinačni kršćanin ili organizacija, ne treba ni na koji način biti priznato kao autoritet nad crkvom, nisu li se sve naše kušnje isplatile?

Posebno molimo za podršku u vašim molitvama vezano za duhovni uspjeh ove publikacije, da njezine stranice uvijek budu njemu na čast, da svako sljedeće izdanje može rezultirati bogatim duhovnim blagoslovom za sve koji je čitaju, i da bi se njezin utjecaj na jedinstvo kršćana, zajedništvo i služenje mogao proširiti na blagoslov mnogo više ljudi od onih koji zapravo postanu pretplatnici i materijalna podrška u unapređenju ovog rada. ■